

Kázání: 211. Cesta za Kristem

Kázání

Cesta za Kristem

Marek 16,1-8

1 Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti,

aby ho šly pomazat.

2 Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu.

3 Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“

4 Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký.

5 Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se.

6 Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili.

7 Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.““

8 Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Milé sestry a bratři,

nastala Velikonoční neděle. V průběhu celé předvelikonoční doby se k tomuto okamžiku upínáme, na něj očekáváme. A ostatně není příliš divu. Čím více se prohlubuje postní doba, tím je tematika pašijního příběhu tíživější a bolestnější. Nemluvíme a nepřemýšlíme přece o věcech příjemných.

Právě naopak: Ježíšova slova o nevyhnutelnosti utrpení, loučení s učedníky, vypjaté okamžiky modlitby v Getsemane a následně Ježíšovo zatčení, odsouzení, mučení a smrt na kříži. S každým dalším okamžikem je ten příběh truchlivější a dojemnější.

Před dvěma dny – na Velký pátek, jsem si zase uvědomil, jak se nás dokáže to pašijní dusno opakovaně dotknout.

Není proto vůbec překvapující, že zpráva nedělního rána je pro nás skutečným vysvobozením, skutečnou radostí, po dlouhotrvající temnotě. A tato radost bývá obvykle patrná na podobě nedělních bohoslužeb, na atmosféře ve shromáždění. Nastává úleva.

Jenže když se díváme do novozákonních zpráv o nedělním ránu, musíme si uvědomit, že jejich vnitřní tempo je pozvolnější. Rozhodně se tady nesetkáváme s představou jakési jednoznačné, vítězoslavné a bujaré oslavy Kristova vzkříšení. Nedělní ráno začíná rozpačitě a s ostychem.

Hlavním motivem této zprávy je u všech evangelistů cesta k hrobu – cesta za zmrtvýchvstalým Kristem. Není to žádný radostný běh – právě naopak. A myslím, že je důležité, abychom věnovali náležitou pozornost právě průběhu této cesty – jejím zvláštnostem a obtížím. Svým způsobem nám totiž naznačuje, kudy a jak vede také ta naše cesta ke Kristu.

Evangelista Marek, z jehož podání jsme před chvílí četli, popisuje cestu tří žen – Marie matky Jakuba, Marie Magdalské a Salome. Jsou to právě ty ženy, které – jak jsme slyšeli v pátek – stály pod křížem a z povzdálí se dívaly na Ježíšovo utrpení a smrt.

Při čtení Nového zákona rozpoznáváme, že postavení žen v Ježíšově přítomnosti nebylo druhořadé. Nebyla to jistě jen jakási servisní četa pro slavné a důležité mužské učedníky. Ženy samy náležely k tomu nejbližšímu učednickému okruhu. Proto také není nadnesené, když říkáme, že zmíněné tři ženy

truchlily nad Ježíšem nejen jako nad ztraceným přítelem, ale také jako nad svým učitelem, mistrem a Pánem.

Jistě by rády hned po Ježíšově smrti strávily co nejvíce času v jeho blízkosti. Jistě by mu rády a ochotně sloužily i v takové temné chvíli. V jejich cestě za Ježíšem ale stálo několik významných a nepřekonatelných překážek.

Hned první v řadě mezi těmito překážkami bylo ustanovení Zákona. Četli jsme, že večer na Velký pátek musela být odstraněna všechna těla z křížů. Byl to přeci předvečer svátku, předvečer soboty. A tuto sváteční atmosféru nesměl narušit pohled na utrpení a smrt. V sobotu se pak život celého Jeruzaléma zastavil. Platila přísná záповěď jakékoli práce. I kdyby ženy sebevíce toužily navštívit svého Pána, nebylo to možné. Vždyť by nebylo ani kde nakoupit vonné masti k pomazání těla.

Bílá sobota tak získala zvláštní charakter nuceného ticha, nuceného vyčkávání. Když si vzpomeneme jak Ježíš ze své lásky přestupoval příkaz sobotního klidu, můžeme v tom pocítit také určitý náznak ironie. Snad ještě za Ježíšova života se mohlo učedníkům zdát, že láska je silnější než zákony a předepsané příkazy. Teď je ale Ježíš mrtvý a všechno se už vrátilo do svých starých kolejí. Iluze se rozplynula. Není už, kdo by narušoval pořádek.

Ženy tedy musely přijmout tuto první překážku na cestě za Kristem – překážku čekání. Hned jak to bylo možné – časně z rána, sotva vyšlo slunce – se vydaly k hrobu. Ale Marek nám opět naznačuje, že to asi nebyla radostná cesta. Stačí se podívat na náznak rozhovoru, který spolu ženy vedly: *Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“*

Ano, to byla přece ta další překážka, která stála v cestě. Hrob byl zapečetěn, uzavřen velikým kamenem. Na jeho odvalení by síla žen nestačila. Tak se už v této chvíli zdálo, že je to vlastně cesta marná a zbytečná. Ke Kristu se přece nakonec přeci jen nemohou dostat. Ženy sice stále jdou, ale mnoho naděje v tom jejich putování není.

Při pohledu na ten veliký kámen nás může napadat množství biblických asociací. Stejný kámen přece uzavíral také Lazarův hrob a stejný velký kámen uzamkl Daniele v jámě lvové. Kámen – to je v Písmu vždy něco trvalého, nepohnutelného, nezvratného. Na kamenných deskách je vepsán Boží zákon. A vztyčené kameny také sloužily k oslavě Hospodina i různých božstev.

A to je vlastně ta třetí – největší a definitivní překážka na cestě ke Kristu:

Kámen, který uzavírá hrob Ježíše Krista je totiž vlastně také takovou oslavou božstva – toho největšího a nejstrašnějšího božstva v celém panteonu – boha smrti a zániku. Kámen na dveřích Kristova hrobu – to je svatyně smrti. Zpráva o definitivním vítězství smrti.

Evangelista Marek k nám mluví realisticky a poctivě. Jeho záměrem není probouzet naše náboženské endorfiny, vzbuzovat patetické emoce, tlačit na city. Nesnaží se nám prodat to velikonoční putování za živým Kristem v růžovém balení. Stejně překážky, na které narazily tři Ježíšovy učednice, čekají na každého, kdo se na tuto cestu vydá.

Dlouhé čekání, Bílé soboty, bílé týdny a měsíce – tak bílé, jako papír nepopsaný sebemenší dobrou zprávou. Nepohnutelné, zdánlivě definitivní balvany. Božstva zmaru a smrti. Kdo se tomuto chce vyhnout, ať raději rovnou zůstane doma, ať si raději v neděli přispí a nikam nechodí.

Bez toho všeho je ale zpráva o Vzkříšení neúplná. Sobota musela nastat, aby bylo skutečně dokonáno, aby skončil týden, aby skončil celý jeden věk a mohl nastat čas nový. Kámen musel být vztyčen, aby mohl být – ne zvenku, ale zevnitř – odvalen.

Toto je skutečný konec Markova evangelia – zpráva o tom, že překážky na cestě ke Kristu jsou odstraněny. Ne našimi silami, ale z Boží vůle a z jeho rozhodnutí. Že setkání s živým – vzkříšeným Kristem je možné. Nikoli snadné, laciné a bezbolestné, ale možné. Dnes jsme voláni k tomu, abychom této zprávě s bázní a chvěním uvěřili.

*Pane Ježíši Kriste,
skláníme se před tajemstvím Tvého vzkříšení. Chceme se vydat na cestu za Tebou. Nemáme a nehledáme už žádné záruky a žádné jistoty. Hledáme Tebe – živého, vzkříšeného, panujícího nad smrtí, nad námi i nad světem. Na Tebe jediného spoléháme. Buď tobě sláva na věky věků. Amen.*

Jáchym Gondáš

[Baptistický sbor Na Topolce](#)

Vzkříšení Páně, 23.3.2008

Jáchym Gondáš

Teolog a pedagog **Jáchym Gondáš** byl v letech 2006 – 2015 kazatelem *Baptistického sboru Na Topolce* v Praze.

„Křesťanství je už tak nepřitažlivé, že je vlastně zajímavé,“ říká baptistický kazatel Jáchym Gondáš. „Víra pomáhá odbourávat úzkosti a deprese, to psychiatrie ví. V naší tradici to byla po staletí víra křesťanská.“

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)